

เทศน์เช้า วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ฟังธรรมะเพื่อเตือนสติเราไง เพื่อเตือนสติของเราไม่ให้ประมาทในชีวิต ถ้าไม่ให้ประมาทในชีวิตนะ

เด็กเล็กเด็กน้อยมันไม่รู้จักชีวิตของมัน มันไร้เดียงสา มันต้องการความสะดวกรสบายของเขาเท่านั้น เราเป็นพ่อเป็นแม่เราคุ้มครองดูแล เราคุ้มครองดูแลเขาให้เจริญเติบโตขึ้นมา ถ้าฝึกฝนขึ้นมา ฝึกฝนขึ้นมาตั้งแต่วัยเด็กให้เขาฉลาด ให้เขามีจิตใจเป็นสาธารณะ ให้จิตใจเขาเป็นจิตอาสา มันจะเป็นความสุขของเขาเอง เป็นความสุขของเขาเองไง

แต่ถ้าเราฟังธรรมๆ ฟังธรรมขึ้นมาอยากจำอยากทวนๆ ใครๆ ก็อยากจำอยากทวนทั้งนั้นนะ แต่อยากจำอยากทวนโดยความสุจริต ด้วยความสุจริต ด้วยอำนาจวาสนาของเรา ด้วยความขยันหมั่นเพียรของเรา ด้วยสติปัญญาของเรา เราทำสิ่งใดเพื่อประสบความสำเร็จกับชีวิต ถ้าทำประสบความสำเร็จกับชีวิต ชีวิตนี้มันก็เป็นชีวิตนี้ แต่ชีวิตนี้มันสั้นนักนะ ชีวิตนี้มันสั้นนัก ๑๐๐ ปีเท่านั้น เราต้องสิ้นชีวิตนี้ไป

เราสิ้นชีวิตนี้ไป เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะๆ เรายืนยัน ย้ำประจำว่า เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้มันต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

เวลาไปเกิดในภพใดชาติใดขึ้นมาแล้ว เราทำอะไรมา ทำไมเราทุกข์เรายากขนาดนี้ เราทำอะไรมา ทำอะไรมา

เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เราเกิดมาเป็นอย่างนี้ กम्मพณฺณู กम्मปฏิสรโณ มีกรรมเป็นที่พึ่ง มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ถ้ามีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน แต่เราด้วยความสุจริต สิ่งนี้มันเป็นสัจธรรม มันเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงๆ เราทำเพื่อเรา ทำเพื่อเราไง

คนอื่นเขาจะแข่งหน้าแข่งหลังไปขนาดไหนมันเรื่องของเขา มันเรื่องของเขา ถ้าเขามาด้วยความไม่สุจริตมันไม่มีความสุขหรอก ความลับไม่มีในโลก เราเป็นคนทำอะไร เราเป็นคนทำอะไร มันเผาผลาญหัวใจของเราเอง หน้าขึ้นตาบานแต่หัวใจมันทุกข์ทั้งนั้นนะ

ถ้าหัวใจมันทุกข์ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนหัวใจของสัตว์โลก สอนหัวใจของสัตว์โลกให้คิดดีทำดี ถ้าคิดดีทำดี คนคิดดีทำดีแล้วอยู่ในสังคมใด เราคิดดีทำดีขึ้นมา ชีวิตของเรา มันมีอำนาจวาสนาบารมีนะ

เราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ เวลาเด็กมันมีปัญหาขึ้นมา “เฮ้ย! มันเด็กดีนะ เฮ้ย! บ้านนี้เป็นคนดีนะ” แล้วบ้านนี้เป็นคนดีนะ แต่ความเป็นคนดีของเรา เราต้องทำอะไรขึ้นมา เราทำอะไรขึ้นมา

ถ้าเป็นคนดีตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ นะ มีคนช่วยเหลือเจือจานทั้งนั้นนะ เวลาเพลงมันร้อง นักแผ่นดิน นักแผ่นดินอย่างนี้ แต่ไอ้คนนี้นักแผ่นดินๆ เวลาเขาตกทุกข์ได้ยากมีแต่คนเยาะเย้ยเหยียดหยามนะ ว่านักแผ่นดินๆ

แต่เราไม่ทำตัวเราหนักแผ่นดินไง เราไม่ทำตัวเราหนักแผ่นดิน เราฟังธรรมๆ เวลาทางโลกเขาว่าเป็นคนโง่ คนไม่ทันคน

มันทันกิเลส แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมารนี่สำคัญมาก แล้วแพ้แบบพระ แพ้แบบผู้ประเสริฐนะ นี่ผู้ประเสริฐนะ เขามั่งมีศรีสุขขนาดไหน เขาเจอคนทุกข์จนเข็ญใจ คนมันมีศักดิ์ศรี เวลาเขาจะยื่นให้ เขาจะสอนให้ เขาให้ด้วยสติปัญญาไง ให้ด้วยไม่让他เสียศักดิ์ศรี นี่แพ้เป็นพระ

เราจะเป็นผู้ให้เขา เราจะเป็นผู้ดูแลเขา เราเป็นผู้ที่สั่งสอนเขา เราต้องสั่งสอนเขาเป็นไง เราไม่ใช่ใช้อำนาจไปกดขี่เขา เอาชนะคะคานเขาแล้วได้อะไรขึ้นมา

นี่แพ้เป็นพระๆ แพ้แบบผู้ประเสริฐ เราช่วยเหลือเจือจานสังคม เราดูแลสังคมให้สังคมร่มเย็นเป็นสุข พอร่มเย็นเป็นสุขแล้วเราก็มีความสุข เรามีความสุขของเราอันนี้เป็นบุญกุศล

แล้วบุญกุศลอำนาจวาสนาบารมี พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำมาเยอะนะ ทำมามากมายมหาศาล เพราะการทำมามากมายขนาดนั้น เวลาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ใครๆ ก็ปรารถนาจะทำบุญกับ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ ก็ปรารถนาจะทำบุญกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาบอกว่า เพราะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้มีบุญกุศลมากมายขนาดนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ไม่ใช่ เราทำมาทั้งนั้นนะ

ทุกอย่างมันต้องทำของมันมา มันไม่ลอยมาจากฟ้าหรอก นี่เราคิดโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก จะมาหยิบมาฉวยมาแย่งมาชิง การหยิบการฉวยการแย่งการชิงมันก่อให้เกิดปัญหาทั้งสิ้น มันก่อให้เกิดปัญหาจากข้างนอก

เราให้เขาไปก่อน เราให้เขาไปก่อนเลย ใครอยากแข่งหน้าไปก่อนเลย แล้วเราไปตามหลัง เดียวมันไปล้มอยู่ข้างหน้านั้นนะ มันต้องล้มอยู่ข้างหน้าเพราะมันจะชิงดีชิงชั่ว แย่งชิงเขา มันต้องมีประสพเคราะห์กรรมของเขาแน่นอน ช้าหรือเร็วเท่านั้น

แต่เราก็พูด เห็นไหม คนดีอายุสั้นทั้งนั้นนะ คนดี คนสู้ก็ตาย คนนี้ก็ตาย ใ้คนชั่วทำไมมันไม่ตายสักที หนักแผ่นดินๆ นั้นเป็นเพราะอะไร

คำว่า “หนักแผ่นดินๆ” มันเรื่องส่วนตัวของเขาละ แต่มันจะหนักแผ่นดินได้เพราะมันต้องคิดก่อน มันต้องคิดเอาวัดเอาเปรียบเขา มันต้องคิดเล่ห์เพทุบาย แล้วมันคิด เห็นไหม มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง

เวลาคิดมันคิดอย่างหนึ่งนะ ด้วยเล่ห์ด้วยเพทุบาย มันจะชิงดีชิงชั่วของมัน แล้วมันทำก็ทำของมันไป แล้วใ้เราก็เป็นคนโง่ไม่เท่าทันคน

ถ้าไม่เท่าทันคนนะ โดยทางโลกไม่เท่าทันคนนะมีมากมาย จิตใจอ่อนแอ เวลาทำหน้าที่การงานก็โดนเบียดเบียนขึ้นมาเจ็บช้ำน้ำใจนัก เจ็บช้ำน้ำใจนักแล้วไปไหน เห็นไหม

เราเคยเห็นนะ มีลูกศิษย์คนหนึ่ง ขนาดว่าเขาไม่ได้สองชั้นนะ เขามาหาเราเองนะ เวลามาฟังธรรมบ่อยๆ ครั้งแล้วเขามาสารภาพ บอก “หลวงพ่อ ผมเคยคิดฆ่าตัวตายเลยละ เพราะไม่ได้สองชั้น”

โถ้ย! เราฟังแล้วหนาวเลยนะ ไม่ได้สองชั้นนะคิดฆ่าตัวตายเลย แล้วภาษาเรานะ แล้วถ้าคิดฆ่าตัวตายแล้วเอ็งได้อะไร ทำร้ายตัวเองทั้งนั้นเลย ไ้พวกที่มันได้สองชั้นสามชั้นมันหัวเราะชอบใจนั้นนะ

เราฆ่าตัวตายไม่มีใครมาชื่นชมเราหรอก มีแต่คนซ้ำเติมทั้งนั้นนะ เราฆ่าตัวตายเราคิดว่าเราทำแล้วเราจะชนะคะคานเขาหรือ เพราะด้วยความน้อยใจไง

แต่พอมาฟังธรรมเราบ่อยๆ ครั้ง เขามาสารภาพเอง บอกเขาเคยคิดฆ่าตัวตายเลยเพราะไม่ได้สองชั้น พอมาฟังธรรมๆ เดียวนี้ผมสบาย อะไรก็ได้ อะไรสบาย

ถ้ามันคนคิดดีทำดีขึ้นมามันคิดดีทำดีขึ้นมาในหัวใจของเรา เราคิดดีทำดีขึ้นมา เราก็มีหน้าที่การงานแล้ว ไ้สองชั้นสามชั้นถ้ามันได้มา มันก็ดีทั้งนั้นนะ ใครก็อยากได้ เราก็อยากได้ ถ้าใครให้สองชั้นสามชั้นให้เรา เราเอาทันทีเลย แต่ถ้ามันไม่ได้ ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ไม่ได้ก็เอาแล้ว ผู้บริหารไม่เป็นธรรม คนนั้นไม่เป็นธรรม

เขาก็ไม่เป็นธรรมมาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว ถ้าเป็นธรรมเราก็ได้สองชั้นไปนานแล้ว แล้วถ้าไม่เป็นธรรมๆ เห็นไหม

นี่เวลาหลงตาทำนองสนงใจ ใครจะดีใครจะชั่วเรื่องของเขา

เรื่องของเขาละ เขาเป็นคนชั่ว แต่เขากระเสือกกระสนขึ้นมาจนเป็นผู้มีอำนาจ เป็นผู้บริหาร เป็นผู้บริหาร บริหารด้วยทฤษฎีมานะของเขา

ไ้เราเป็นคนดีๆ คนดีไม่มีใครคุ้มครองดูแลใช่ไหม ถ้าคนดีของเรา เราก็รักษาตัวเรา เราก็ทำหน้าที่การงานของเรา เราก็มีหน้าที่การงานอยู่แล้ว เรามีศีลมีธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอาศัยอยู่แล้ว จิตใจของเรา เรามีที่พึ่งของเราไง ถ้ามีที่พึ่งของเรา เรารักษาใจของเรา ใครจะดีใครจะชั่วเรื่องของเขา ใจของเรา เราดูแลใจของเรา

ถึงเวลาแล้ว ถึงเวลาทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ถ้าทำดีแล้วยังไม่ถึงเวลาของมัน นี่กรรมเก่า กรรมใหม่ เวลากรรมเก่าๆ นะ ทำสิ่งใดนะ มันหลุดไม่หลุดมือไปทั้งนั้นนะ

มันมีลูกศิษย์คนหนึ่ง เขาบอกว่าเขาเป็นแม่ค้า เขาเป็นแม่ค้าขายข้าวแกง คู้ย เขาสะสมเงินทองมาขนาดไหนนะ โจรมาปล้นสักทีหนึ่ง เขาเก็บหอมรอมริบขึ้นมาเนะ พอมีเงินมีทองนะ โจรมาขโมยไปสักทีหนึ่ง โจรขโมยแล้วขโมยเล่า ทำไว้ให้โจรมันไปเอา

สุดท้ายเขาไปหาอาจารย์เขา อาจารย์เขาบอกว่า เมื่ออดีตชาติเราเคยเป็นภรรยาของโจร เราเคยเป็นๆ เราเคยเป็น แต่ตอนนี้เราเป็นแม่ค้าขายข้าวแกง ไม่ได้เป็นภรรยาของโจร

นี่เราทำอะไรๆ เราเคยเป็นภรรยาของเขา เขาให้สิ่งใดมาเขาก็มาจุนเจือในครอบครัวนี้กรรมเก่าๆ กรรมสิ่งนั้นให้ผลมา

นี่เวลาอาจารย์เขา เขาก็มาเล่าให้เราฟังอีก เจ้าตัวเขามาเล่าให้เราฟัง แม่ค้าข้าวแกงนะ เขาค้าขายขึ้นมาเขามีเงินสะสมนะ เขาเก็บไว้ๆ ขึ้นมา เดี่ยวโจรมันก็มาลักไปสักที เดี่ยวโจรก็ลักไปที่ เป็นอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา

เวลากรรมเก่า กรรมใหม่ เห็นใหม่ เราเก็บหอมรอมริบ เรารักษาของเราอย่างดี ทำไมข้างบ้านมันรวยกว่าเราทำไมมันไม่ไปเข้า มันมาเข้าบ้านเรา แล้วมาเข้าที่ไรก็ตามเอาเงินเอาทองของเราทุกทีเลย อันนี้พูดถึงเรื่องเวรเรื่องกรรมนะ

แต่ถ้าเรื่องปัจจุบันนี้ ใ้พวกติดยามันไม่มีเงินไปซื้อยา มันไม่ใช่เวรกรรมอะไรหรอก มันเป็นเรื่องใ้พวกติดยาแล้วมันอยากได้เงินไปซื้อยา เป็นเรื่องเศรษฐกิจ เศรษฐกิจที่มันขาดแคลน คนทุกข์คนจน คนไม่มีจะกินเขาก็มาลักของของเขา

เวลากรรมเก่า กรรมปัจจุบันนี้ กรรมปัจจุบันนี้เราก็รักษาดี เราทำหน้าที่การงานของเรา ใ้ใหม่ เงินของเราใ้ใหม่ เราได้มาแล้วเราก็เก็บรักษาไว้ให้ดีใ้ใหม่ ถ้าใครจะมาลักขโมยขึ้นมา เราก็รักษาของเรา ใ้นี้ก็ด้วยปัจจุบันนี้เรารักษาของเรา เราดูแลของเรา

กรรมเก่า กรรมใหม่มันมีของมันทั้งนั้นนะ ถ้ากรรมเก่า กรรมใหม่มันมีของมัน ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา เงินนั้นนะเขาเก็บรักษาของเขาได้

นี่พูดถึงว่าสิ่งที่มีการกระทำฯ กรรมเก่า กรรมใหม่ ถ้ากรรมเก่า กรรมใหม่ก็ย้อนกลับมาที่ เราเป็นเรื่องความรู้สึกนึกคิด เวลาจิตใจที่มันอ่อนแอ จิตใจที่มันไม่เข้มแข็งขึ้นมา มีสิ่งใดกระทบ แล้วล้มเหลว

คำว่า “ลุ่มเหลว” นะ ลุ่มเหลวแล้วกิเลสมันก็เหยียบย่ำหัวใจ เหยียบย่ำหัวใจนะ เราทุกข์ อยู่คนเดียว เราทุกข์อยู่คนเดียว แต่มันไม่มองไปข้างนอก คนทุกข์กว่าเราเยอะแยะเลย คนทุกข์ เยอะแยะไปหมดเลย แต่จิตใจเขาเข้มแข็งหรือจิตใจเขาอ่อนแอละ

จิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่อ่อนแอนี้เพราะอะไร นี่ไง พระพุทธศาสนาสอนที่หัวใจนี้ไง รื้อ สัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ในใจอันนี้ ถ้ารื้อสัตว์ชนสัตว์ในใจอันนี้ เราทำความดีของเราๆ ทำ ความดีของเราเท่าที่มีสติปัญญา

ถ้ามันขาด เวลาพิวสขาด เวลามันมีสิ่งใด อันนั้นก็ควบคุมไม่ได้ พอตั้งสติได้ เราทำของ เราใหม่ ทำของเราใหม่ ผีกัดๆ ของเรา ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา

ถ้ามันทำดี “หลวงพ่อกับทำดีแล้วไม่มีจะกิน ทำอย่างไรละ”

ไม่มีจะกิน เรามาวัดนี้ ไม่มีจะกิน บนโต๊ะนี้ให้เลย ทำดีแล้วไม่มีจะกินหรือ มันต้องมีสิ มันท้องมันนะ แต่มีคนเรามาด้วยทิวสิมานะ ด้วยศักดิ์ศรี ไม่มีก็ไปก้นกระบะ มันด้วยศักดิ์ศรี ด้วยอะไร

แต่ถ้ามันช่วยเหลือเจือจานกัน ความช่วยเหลือเจือจานกันนะ แต่เราต้องมีสติปัญญา นะ คนเขามีสติปัญญาให้เท่าทันเขา เวลาเท่าทัน เราไม่เป็นเหยื่อของใครทั้งสิ้น

เวลาให้ เราให้ด้วยเป็นผู้ประเสริฐ พระผู้แพ้ ผู้แพ้ผู้ประเสริฐ แล้วจะให้ เราให้แล้ว เพราะ การให้ถือว่าให้ ให้แล้วไม่มีผลตอบแทน แต่ได้ช่วยเหลือเจือจานมนุษย์ ได้ดูแลสังคม สังคม ร่วมเย็นเป็นสุขนะ เราต่างหาก นี่คนที่จะมีอำนาจบาตรมีมันเกิดมันเกิดมาจากตรงนี้ไง

มันไม่ได้เกิดขึ้นมา คนเรามีอำนาจ บางคนมีอำนาจแต่ไม่มีบาตรมี เขาไม่มีพรรคพวกเลย เขาไม่มีใครล้อมหน้าล้อมหลังเลย เพราะอะไร เขามีอำนาจแต่เขาไม่มีบาตรมี แต่คนที่เขามีบาตรมี นะ เขาไม่มีอำนาจ แต่เขามีบาตรมีของเขา คนชื่นชมบูชาเขาทั้งสิ้น นี่พูดถึงว่าเรื่องของสังคมนะ แต่เรื่องหัวใจละ

เรามาวัดมาวาเพราะเรามีความสำนึกความเป็นมนุษย์ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมา พบพระพุทธศาสนา เรามีสามัญสำนึกของความเป็นมนุษย์ มนุษย์มีคุณค่าที่ไหน มีคุณค่าที่ หัวใจเรา นี่ ถ้าหัวใจเราเห็นไหม

ดูสิ เวลาหลวงตาท่านสอน หัวใจนี้เรียกร่องคนช่วยเหลือ หัวใจนี้เรียกร่องคนช่วยเหลือ หัวใจนี้มันบีบคั้น หัวใจนี้มันทุกขี้มันยาก หัวใจนี้มันเรียกร่องความช่วยเหลือ แล้วใครจะช่วยเหลือ

เวลาไปโรงพยาบาลนะ เวลาผ่าตัดเขาให้เลือด เขาเอาเข็มทิ่มเข้าไปในเส้นเลือดนะ แล้วให้เลือดมันหยดเข้าไปในเนื้อตัวของเรานะ นี่เวลาเขาให้เลือด เวลาเขาฉีดยาเขาฉีดเข้าไปในร่างกายนี่นะ

เวลาหัวใจของเราที่มันทุกขี้มันยากขึ้นมา เรียกร่องความช่วยเหลือ เอาใครไปช่วยเหลือ จะเอาอะไรไปช่วยเหลือมัน

ถ้ามีสติ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมโอสถๆ นี่ไง ธรรมโอสถ ทาน ศีล ภาวนา ถ้าทาน ศีล ภาวนามันจะช่วยเหลือ ช่วยเหลือมันด้วยการยอมรับความจริง

การเสียสละทาน การเสียสละทานคือการยอมรับความจริง การยอมรับความจริงขึ้นมาแล้ว สูงต่ำไม่สำคัญ สำคัญที่เจตนาของเรา ถ้าเจตนาของเรามันจะเข้าหัวใจแล้ว

เวลาไปโรงพยาบาลเขาให้เลือด ไปวัดไปวาขึ้นมา ฟังธรรมๆ ขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมา เรามีสติปัญญาของเราขึ้นมาจะเข้าสู่หัวใจของเรา

หัวใจเรียกร่องความช่วยเหลือ หัวใจเรียกร่องความช่วยเหลือ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะช่วยเหลือหัวใจของเรา ถ้าช่วยเหลือหัวใจของเรา ตั้งสติขึ้นมา สิ่งใดที่มันบีบคั้นๆ ขึ้นมา สติสัมปชัญญะมันเท่าทันความคิดของตน ถ้าเท่าทันความคิดของตนนะ เรามีสติปัญญาขึ้นมา เราทำความสงบของใจเข้ามา

การทำความสงบของใจ เติบงกรม นั่งสมาธิภาวนา จิตแก้จิต เวลาจิตมันมีสติปัญญา ขึ้นมามันจะเข้าไปสู่จิตของมัน เวลาเข้าสู่จิตของมัน ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมา มีความสงบระงับนะ โอ้! โลกทั้งโลกไม่มีค่าเลย โอ้! ความสุขที่ตื่นตื่นแสวงหากับโลกมันไม่เป็นความจริงเลย นี่เวลามันเท่าทันในหัวใจแล้ว หัวใจมันปล่อยวางหมด โอ้โฮ! มีคุณค่ามาก

นี่ไง หัวใจที่มันเรียกร้องความช่วยเหลือๆ แล้วเรียกร้องความช่วยเหลือ ไปวัดไปวา ไปวัดไปวา ก็ฟังธรรมนี่ ฟังธรรมนี่เข้าคบบัณฑิตๆ คบบัณฑิตเขานั่งสมาธิ เขาฝึกหัดหัวใจของเขา ปรีกษาหารี้อัน พยายามเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หัวใจเรียกร้องความช่วยเหลือ หัวใจเรียกร้องความช่วยเหลือ มันก็ด้วยสติด้วยปัญญาของเราที่มันช่วยเหลือหัวใจของเรา ถ้ามีสติปัญญาจะช่วยเหลือหัวใจของเรา มันทำของมันได้ไง เราพยายามชวนชวาทาของเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรม ๖ ปีประพาศปฏิบัติมา เวลาครุบาอาจารย์ในสมัยพุทธกาลเป็นพระอรหันต์ๆ ขึ้นมา คำว่า “เป็นพระอรหันต์” คือพ้นจากทุกข์ ดูกษัตริย์ที่เป็นครองราชย์อำนาจ เสียสละบัลลังก์ออกมา มาบวชเป็นพระ เวลาประพาศปฏิบัติถึงที่สุดแห่งทุกข์ “สุขหนอ สุขหนอ สุขหนอ” มันมีความจริงของมันขึ้นมา

แต่โลกเรามันหน้าไหว้หลังหลอก เวลามันทุกข์ขึ้นมา มันก็เก็บไว้ทำหน้าขึ้นตาบาน เวลาทุกข์มันก็เก็บไว้ในหัวใจใจ แล้วสุขหนอ มันสุขหนอตรงไหนล่ะ อะไรมันสุขล่ะ มันสุขจริงหรือเปล่า มันเป็นจริงหรือเปล่า แล้วมาวัดมาวามันสุขใหม่ เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มาตากแดด อยู่ที่มีความสุขใหม่

มันจะตากแดด ตากแดดด้วยความพอใจ ด้วยการที่ว่าหัวใจที่เรียกร้องความช่วยเหลือนี้ เราจะช่วยเหลือหัวใจของเรา เรามีสติปัญญาจะช่วยเหลือหัวใจของเรา เรามาทำความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ มนุษย์จะลวงพันทุกข์ด้วยความเพียร คนเราต้องมีความเพียร ความวิริยะอุตสาหะ

หัวใจที่มันแก๊ยาก เห็นไหม เวลาไปหาหมอ หมอต้องวิเคราะห์เลยว่าเป็นโรคอะไร ต้องวินิจฉัยก่อนว่าเป็นโรคอะไรถึงรักษาได้

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราจะช่วยเหลือหัวใจของเรา ช่วยที่ไหน ไปช่วยที่อากาศหรือ ไปช่วยที่สังคมหรือ

เวลาเราเสียสละทาน เสียสละเพื่อสังคมฯ ระดับของท่าน สังคมถ้ำร่มเย็นเป็นสุข เราก็มีความสุขด้วย แล้วมีความสุข สังคมร่มเย็นเป็นสุข เรามีโอกาสจะประพฤติปฏิบัติ เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราค้นคว้าหาใจของตน ใจที่เป็นนามธรรมฯ นี้

เวลาวิทยาศาสตร์เขาว่าความคิดเร็วกว่าแสง ความคิดต่างๆ ก็ไปคำนวณเรื่องแสง เรื่องสี เรื่องโลก เรื่องธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่หัวใจทุกข์น่าดูเลย หัวใจที่เรียกร้องความช่วยเหลือยังไม่มีใครช่วยเหลือมันได้เลย ฟังธรรมฯ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนตั้งหลักได้ จนตั้งหลักได้นะ

คนเราทำทานแล้วสร้างบุญกุศล สร้างบุญกุศลให้จิตใจมันเข้มแข็ง จิตใจมันอยากกล้าเข้าไปเผชิญแก้ไขหัวใจของตน เวลามันจะแก้ไขหัวใจของตนนะ ดูสิ เวลาผู้ที่ปฏิบัติใหม่ๆ เวลาจะนั่งสมาธิ จะเดินจงกรม เอาไม่เอา เอาไม่เอา จะสู้ไม่สู้ มันยังตัดสินใจว่าจะเข้าไม่เข้า จะตัดสินใจว่าจะเอาไม่เอาไป

กล้าเดินจงกรมใหม่ กล้านั่งสมาธิใหม่ ถ้าจิตใจมันอ่อนแอมันยังไม่ทำ ถ้าทำทานทำได้นะ โอ้ย! ทำได้ เท่าไรก็ทำได้ แต่เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาไม่ได้ ทำไม่ถึงไม่ได้ เตียวมันบ้า ไม่มีครูบาอาจารย์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว” แล้วความดีอย่างละเอียดนะ เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ตากแดดตากฝนนะ ครูบาอาจารย์ของเรา นะ โอ้ย! สมบูรณ์สมบัตินั่งสิน

หัวใจเรียกร้องความช่วยเหลือ หัวใจเรียกร้องความช่วยเหลือ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมวินัย เป็นการศึกษา เราเท่านั้นต้องเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราเท่านั้นที่ต้องชวนชวาย เราเท่านั้นที่ผู้แสวงหา แล้วเราเท่านั้นที่ผู้พบ เราเท่านั้นที่ผู้เจอ ถ้าเราเป็นผู้พบผู้เจอ ปัจจัยที่ตั้ง สันติปฏิญญา เราเท่านั้น เราเท่านั้นเลย เราเห็น เราพบ เราเจอของเรา เราแก้ไขของเรา เราทำของเรา มันมหัศจรรย์ฯ

นี่คือหัวใจที่เรียกร้องความช่วยเหลือ เราจะช่วยเหลือมันได้ด้วยสติ ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาของเรา ถ้าเราช่วยเหลือได้ เราช่วยเหลือด้วยความเป็นจริงนะ มหัศจรรย์มาก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามหัศจรรย์มาก

ลัทธิศาสนาอื่นเขาไหว้พระเจ้าให้เป็นผู้ตัดสิน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ
หมดเลย อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ใจของเรานี้เป็นพุทธะ สัมมาสมาธิ ผู้รู้ ผู้
ตื่น ผู้เบิกบาน ใจของเราเป็นพุทธะ แล้วถ้ามันวิปัสสนาขึ้นมา ใจของเราจะสิ้นกิเลส

ถ้าสิ้นกิเลสไปแล้ว จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามันสิ้นกิเลสมันเห็นหมด เทวดา
อินทร์ พรหมมันเห็นหมด มันรู้หมด ถ้ามันไม่รู้สิ้นกิเลสไม่ได้ เพราะเราก็กองสัจจะ เทวดามีจริงหรือ
เปล่า พรหมมีจริงหรือเปล่า ภพชาติมีหรือ วัฏฏะมีจริงหรือวะ นี่เราก็กองสัจจะของเราไป แต่ถ้ามัน
สิ้นกิเลสนะ จิตนี้ครอบสามโลกธาตุ

จิตที่เคยเวียนว่ายตายเกิดในทุกภพทุกชาติ สามโลกธาตุ จิตนี้เคยเวียนว่ายตายเกิดมา
หมด ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกท่าน
เคยตกนรก ท่านยังเคยตกนรกเลยก่อนที่พระพุทธเจ้าพยากรณ์ ก่อนที่ท่านจะมาสร้างเป็นพระ
โพธิสัตว์ ตกนรกอเวจีมาทั้งนั้นนะ แล้วถ้าจิตเวลามันพ้นมันครอบสามโลกธาตุ มันมหัศจรรย์
ขนาดนั้นนะ นี่ไง ปฏิเสธพระเจ้าทั้งหมด ปฏิเสธทั้งหมด

แล้วอตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนแก้ไขตน ตนชำระล้างตน ตน
มหัศจรรย์ มหัศจรรย์มากเพราะได้ทำลายตน ถ้าไม่ได้ทำลายตน มันยังไม่สิ้น จะสิ้นต้องทำลาย
ทั้งหมด แล้วมันจะเป็นความมหัศจรรย์ท่ามกลางหัวใจ เอวัง